

[Steen.]

som det, han tilstræber, er det Forudsætningen, at alle Mennesker skal være tilfredse. Jeg kan forsikre det ærede Medlem for, at det er en Form for Tilfredshed, som ikke passer for os Danske, og hvis det ærede Medlem drager den Slutning, at naar danske Vælgere giver Udtryk for Utilfredshed med dette eller hint, er der straks noget at gøre, for saa har de sikkert mistet Evnen til at skelne mellem væsentligt og uvæsentligt, saa tager det ærede Medlem fejl, saa undervurderer han det danske Folks politiske Kultur, og den, der vurderer vort Folk saa forkert, vurderer det saa ringe, at han tror, at der her er Jordbund for den ene eller den anden Form for moderne Enevælde, han tager fejl; han mangler det simpleste, det enkleste, det mest elementære Kendskab til alt det, der er det bedste i den danske Folkekarakter, han mangler alt det, der er det første fornødne for i dette Folk at kunne øve noget, der blot minder om en nyttig politisk Ger-ning. Den Attest har det ærede Medlem ved sin nuværende Virksomhed givet sig selv. Jeg udtalte første Gang, jeg havde Ordet, at alt, hvad vi gennem Tiderne ved vort Arbejde, gennem Oplysningen, paa Folkestyrets Grund havde vundet af Fremskridt, og vundet i ærlig Kamp med Stemmesedlen som Vaaben, vil vi værne, og til den Styrkeprøve, som det ærede Medlem nu stiller os i Udsigt, sætter vi med god Samvittighed Resultatet af vort Arbejde op mod det, det ærede Medlem nu er optaget af at kalde til Samling om.

Valdemar Thomsen: Af den højtærede Statsministers Svar til mig fremgik, at min Bemærkning om Bondeplageri har bevirket, at den højtærede Statsminister overhovedet ikke vil ind paa de af mig rejste Spørgsmaal, bl. a. ikke ind paa, hvordan Udviklingen kan tænkes at ville forme sig, hvis Regeringen fortsat lader Tingene gaa deres skæve Gang. Heller ikke vilde Statsministeren udtale sig om det gode Raad, som Per Albin Hansson gav ved Stævnet i Odense, da han paa Grundlag af gode Erfaringer sagde, at Samarbejde mellem Arbejder og Bonde er Urgrunden for en demokratisk Ordning. Heller ikke fik vi at vide, om Statsministeren var enig med Johan Nygaardsvold om, at Fremgang kun vindes gennem Forstaaelse, Samvirke, Samarbejde, og at Arbejdsløshedens Bekæmpelse maa gaa gennem bedre Kaar for Landbruget. Var der nu Grund for Statsministeren til at blive saa studs og saa fornærmet, var det af mig

anvendte Udtryk for stærkt? Ja, det kan vi maaske se lidt nærmere paa. Hvordan bedømmer man uden for denne Sal Situationen? Netop nu, kort før Regeringens 10 Aars Jubilæum, er der kommet en frisk Hilsen fra de sønderjydske Husmænds Aarsmøde, hvor tidligere Folketingsmand Niels Frederiksen, tidligere Formand for det andet Regeringsparti, førte Ordet. Direkte modarbejdes vi, sagde Niels Frederiksen ved denne Lejlighed, dog uden at henvise til det forestaaende Jubilæum — direkte modarbejdes vi af to Faktorer, som rummer den allerstørste Fare, nemlig Fagforeningsvældet og Privatkapitalen; hvis de tror — og det var henvendt til Regeringen —, at der kan drives Bondebrug efter Fagforeningsprincipper, saa tror de forkert. Og om den anden Fare, som Regeringen aabenbart ikke har faaet Øje paa, sagde Niels Frederiksen: Paa Børsen er Obligationerne solgt paa vort gode Navn som Landmænd, og vi har faaet Gælden, og det kan ikke nytte, at vi trøster os med, at vi har Skødet paa Ejendommene, den Dag Panthaverne melder sig. Ja, det var Udtryk for, hvordan et tidligere anset Medlem af dette Ting ser paa Situationen i Øjeblikket.

For nu yderligere at dokumentere, at Ordet Bondeplageri i Virkeligheden ikke er for stærkt, maa jeg maaske minde om, at Landbrugsraadet, altsaa Landboforeningernes og Husmandsforeningernes Folk, saa sent som i Fjor i en Henvendelse til Regering og Rigsdag fremhævede, at Landbrugets Forrentningsprocent som Gennemsnit af de sidste 10 Aar har været 2,3, at Skatterne er steget til det 3-dobbelte, og at Landbruget til andre Udgifter skal bruge 3—4 Vareenheder mod tidligere 1, med det Resultat — det fremgik af den Henvendelse, jeg her omtaler —, at Landbrugets Pantegæld er steget med 1 200 Mill. Kr. og Formuen gaaet tilbage med 1 700 Mill. Kr. Man forarges over, at 800 000 Jøder skal udrede 1 Milliard Mark, men man finder det aabenbart fuldstændig i sin Orden, at 200 000 af Verdens dygtigste Landmænd trods Slid og trods Slæb faar deres Status forringet i Løbet af ganske faa Aar med ikke mindre end omtrent 3 Milliarder, 3 000 Mill. Kr. Saaledes er nemlig Forholdet, og derfor var det nok saa rimeligt, om Statsministeren i sin Politik søgte at bøde paa den Uret, der er begaaet, i Stedet for at blive fornærmet, naar der anvendes betegnende Udtryk.

I mit første Indlæg her under Finanslovforhandlingen udtalte jeg Forventningen